

Arrest

nr. 215 121 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en D. UNGER
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2018.

Gelet op het arrest met nummer 211 089 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 oktober 2018 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 28 november 2018 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. UNGER loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1996.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 20 december 2015 en dient op 5 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 oktober 2017 en 6 december 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 23 april 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pasjtoen van etnische origine te zijn. U bent het islamitisch geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Arwa, gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman.

Uw vader werkte in 2013 in het districtscentrum als kok voor de Afghaanse veiligheidsdienst (NDS) gedurende twee maanden. U vergezelde uw vader naar zijn werk en hielp hem in de keuken. Omdat u uw vader vergezelde naar zijn werk, dachten mensen van uw dorp dat u informatie over hen doorgaf aan de overheid. Hierdoor kwamen de taliban naar uw huis en namen uw vader het huis uit, waarna ze hem doodschoten. Twee dagen na de dood van uw vader kwamen de taliban opnieuw naar uw huis, op zoek naar u. U kon wegvluchten naar uw paternale oom, waar u gedurende drie maanden ondergedoken leefde. In november 2015 regelde uw oom uw vertrek uit Afghanistan. U kwam aan in België op 20 december 2015 en u vroeg op 5 januari 2016 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: een Belgisch medisch attest, uw taskara en een verzendingsbewijs.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U stelde te kampen met psychische problemen hetgeen u staaftde aan de hand van een attest dd. 12 december 2017 opgesteld door dokter M(...) S(...). Betreffende dit attest dient echter opgemerkt dat hier enkel uit blijkt dat u tussen 8 mei 2017 en 8 september 2017 verschillende consultaties had bij deze huisarts en dat zij soms verbaasd was dat u moeilijkheden had om simpele vragen te begrijpen en te beantwoorden. Nergens uit het attest blijkt dat er enige onderzoeken werden verricht of dat er een diagnose werd gesteld. Uit het attest blijkt ook geenszins dat u niet in staat zou zijn om op een normale wijze uw verklaringen uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, familiale situatie, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS I, p. 1-2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst, uw eerdere verblijfplaatsen en familiale situatie kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u mist spuit over uw familiale situatie. Immers, tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 28/4/2016 verklaart u dat uw vader twee jaar eerder gedood werd door de taliban (Verklaring DVZ, vraag 13a). Op het CGVS beweert u echter plots meermaals dat u niet eens bij benadering kan zeggen wanneer uw vader stierf omdat u het zich “niet kan herinneren” (CGVS I, p. 4-5; CGVS II, p. 18). Evenmin kan u bij benadering zeggen hoe oud u was toen uw vader stierf (CGVS I, p. 4-5). Vervolgens geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ wel wist wanneer uw vader stierf, ontkent u dat u die uitspraken op de DVZ heeft gedaan en houdt u vol dat u op de DVZ evenmin wist wanneer uw vader stierf (CGVS I, p. 5). Wanneer u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS bovendien opnieuw wordt geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, komt u niet verder dan de blote bewering dat u slaapmedicatie nam tijdens uw vorige interviews (CGVS II, p. 18). U legde tot op heden niet eens een begin van bewijs voor dat kan staven dat u medicatie neemt, hoewel hier expliciet naar werd gevraagd (CGVS II, p. 18). Wanneer u overigens tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd wordt waar u was toen uw vader stierf, antwoordt u bizar genoeg dat u het zich niet kan herinneren waar u was (CGVS II, p. 19). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen.

Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat uw vader als kok voor de NDS werkte. Zo beweert u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw vader het werk twee maanden deed voor hij gedood werd (CGVS I, p. 15). Echter, tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS moet u plots toegeven dat u geen enkel idee heeft hoe lang uw vader als kok werkte (CGVS II, p. 6). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, houdt u vol dat u het zich niet herinnert en ontkent u dat u ooit zei dat uw vader gedurende twee maanden als kok voor de NDS werkte (CGVS II, p. 7). Wanneer u overigens wordt gevraagd wat uw vader daarvoor deed van werk, antwoordt u opmerkelijk genoeg dat u het niet weet omdat u toen “een kind was” (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 18). Deze verklaring kan evenwel allerm minst overtuigen. Wanneer u tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS bovendien wordt gevraagd waar uw vader leerde koken, moet u evenzeer het antwoord schuldig blijven. U moet daarna ook toegeven dat u geen idee heeft waarom uw vader daarvoor geen job had (CGVS II, p. 21). Evenmin weet u of uw vader naar school is geweest of niet (CGVS I, p. 4). Ook wanneer u gevraagd wordt hoe uw vader die job kreeg, kan u enkel zeggen dat een vriend van hem, S(...) Z(...), die job voor hem vond. Echter, gevraagd wat u van S(...) Z(...) weet, ontwijkt u eerst de vraag alvorens u moet toegeven dat u niets over hem weet (CGVS I, p. 15-16). Ook wanneer u wordt gevraagd hoe S(...) Z(...) die job voor uw vader geregeld heeft, kan u enkel vaag zeggen dat S(...) Z(...) zei dat hij de job zou vinden. Wanneer u ten slotte de vraag gesteld krijgt wie uw vaders baas was, antwoordt u bovendien naast de kwestie, alvorens u op uw tweede onderhoud moet toegeven dat u er geen idee van heeft (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 20). Dit is des te meer opmerkelijk gelet op het feit dat u beweert dat u hem meermaals per week naar zijn werk vergezelde om hem te helpen met koken (CGVS II, p. 20). Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen op de helling.

Voorts legt u tegenstrijdige verklaringen af over de etniciteit van uw ouders. Immers, op de DVZ verklaart u dat u Pasjoen bent en dat uw beide ouders Pasjoen zijn (Verklaring DVZ, vraag 6d en 6e). Op het CGVS beweert u plots dat uw vader Pasjoen is en uw moeder “Farsispreker” is. U ontkent vervolgens dat uw moeder Pasjoen is. U kan evenwel niet zeggen tot welke etniciteit uw moeder wel behoort, enkel dat ze Farsi spreekt (CGVS I, p. 6). Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met uw eerdere verklaringen op de DVZ, ontkent u dat u zei dat uw beide ouders Pasjoen zijn (CGVS I, p. 6-7).

Daarnaast legt u evenzeer tegenstrijdige verklaringen af over uw religie. Zo verklaart u op de DVZ dat u een soennitisch moslim bent (Verklaring DVZ, vraag 9). Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS komt u hier plots op terug, en beweert u tot tweemaal toe dat u een sjiitisch moslim bent. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen op de DVZ, moet u opmerkelijk genoeg toegeven dat u het verschil niet kent tussen soennieten en sjiieten (CGVS I, p. 13). Gelet op de Afghaanse context is dit evenwel uitermate bevreemdend. Bovendien kan niet worden ingezien waarom u eerst zou verklaren dat u een soennitische moslim bent, achteraf verklaart dat u een sjiitische moslim bent als u niet eens het verschil kent tussen beide strekkingen van de islam. Wanneer u tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS opnieuw gevraagd wordt naar uw religie, antwoordt u dat u het vroeg aan "andere jongens" en dat ze u vertelden dat u sjiiet bent (CGVS II, p. 22). Deze verklaring kan evenwel allerminst overtuigen. Gevraagd waarom u überhaupt aan andere jongens moest vragen wat uw religie is, komt u bovendien niet verder dan te zeggen dat u "het vroeg en dat ze het zeiden" (CGVS II, p. 22).

Voorts moet worden opgemerkt dat u allerminst zicht biedt op uw vertrekdatum uit Afghanistan, waarmee u het CGVS verhindert om zicht te krijgen op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Immers, op de DVZ verklaarde u dat u twee dagen na de dood van uw vader naar uw oom vluchtte toen de taliban naar uw huis kwamen, op zoek naar u. U verklaart verder meermaals dat u gedurende twee jaar ondergedoken bij uw oom woonde voor u Afghanistan verliet, ongeveer een maand voor uw aankomst in België (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het GCVS past u uw verklaringen evenwel geheel aan en beweert u dat u twee weken na de dood van uw vader naar uw oom vluchtte, waar u slechts drie maanden ondergedoken woonde (CGVS II, p. 19). Geconfronteerd met uw eerdere uitspraken, ontkent u dat u ooit heeft gezegd dat u twee jaar bij uw oom woonde voor u Afghanistan verliet (CGVS II, p. 20). U past ook uw verklaringen aan over de duur van uw reis naar België, en verklaart plots dat u er niet één, maar drie maanden over deed (CGVS II, p. 21). Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen ernstig op de helling.

Daarnaast zijn uw verklaringen over uw dagelijkse bezigheden in Afghanistan allerminst doorleefd. Zo verklaart u zelf dat de hoeveelheid tarwe en maïs die u jaarlijks kon verkopen afhing van regen of overstromingen die de oogst aantastten (CGVS II, p. 10). Echter, gevraagd om daar concrete voorbeelden van te geven, antwoordt u bizar genoeg dat u daar geen concrete voorbeelden van kan geven, maar "dat er soms problemen waren door overstromingen en dat de oogst daarom slecht was". Echter, opnieuw gevraagd om daar concrete voorbeelden van te geven, moet u het antwoord schuldig blijven en komt u niet verder dan te zeggen dat "je er niets over kan zeggen" (CGVS II, p. 10). Deze verklaring kan evenwel allerminst overtuigen. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat het ergste landbouwjaar was dat u gekend heeft, antwoordt u dat "er een overstroming was, en daardoor de hele oogst weg was". Echter, u kan niet eens bij benadering zeggen wanneer die overstroming plaatsvond. U verklaart wel dat u hulp kreeg van de overheid, met name een zak tarwe en vijf liter olie voor een heel jaar (CGVS II, p. 10-11). Geconfronteerd met het feit dat dit veel te weinig was om u en uw familie een jaar mee te voeden, kan u enkel zeggen dat "iedereen het ermee moest doen". Opnieuw gevraagd hoe u daar mee omging, komt u evenmin verder dan te zeggen dat het "probleem slechts drie maanden duurde" en dat jullie "daarna opnieuw op het veld moesten werken" (CGVS II, p. 11). Er kan evenwel worden verwacht dat u op zijn minst meer doorleefde verklaringen kan afleggen over een mislukte oogst die ervoor gezorgd heeft dat u en uw familie een jaar geen inkomsten of voedsel meer had. U verklaart verder dat uw bloemkool per honderd stukken verkocht werd aan 1500 kaldar (de Pakistaanse munt). Echter gevraagd hoeveel dat was in Afghani, de Afghaanse munteenheid, moet u bizar genoeg het antwoord schuldig blijven en moet u toegeven dat u niets weet over de wisselkoers tussen de twee munten (CGVS II, p. 11). Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen op de helling. Wanneer u later wordt gevraagd wat u nog deed, aangezien u slechts twee of drie dagen per week op het veld was, kan u enkel zeggen dat u "thuisbleef" (CGVS II, p. 11). Echter, gevraagd wat u dan deed, antwoordt u kortweg "niets", alvorens u niet verder komt dan te zeggen dat u thuis zat en tijd doorbracht met uw moeder. Opnieuw gevraagd om te vertellen wat u dan vooral deed, kan u wederom enkel zeggen dat u uw moeder hielp "als hobby", alvorens u verklaart dat u haar hielp met koken. U moet daarna evenwel toegeven dat u dat geen hele dag kon doen. Wanneer u vervolgens voor de derde keer gevraagd wordt wat u nog deed naast koken, komt u evenmin verder dan te zeggen dat u "er gewoon zat" (CGVS II, p. 12). Het is evenwel niet aannemelijk dat u dermate weinig kan vertellen over uw bezigheden in Afghanistan.

Overigens moet worden opgemerkt dat uw kennis van Qarghayi zeer opmerkelijke leemtes vertoont. Immers, wanneer u wordt gevraagd of er Tadzjiken in uw district wonen, antwoordt u ontkennend (CGVS I, p. 7-8). Echter, volgens de beschikbare informatie maken Tadzjiken in Qarghayi twintig procent van de bevolking uit. Het is dan ook zeer bevreemdend dat u dit niet weet. Wanneer u

vervolgens wordt gevraagd welke andere provincies er uw district begrenzen, antwoordt u bizar genoeg dat u "denkt" dat Logar of Paktika grenzen aan uw district. U kan zich geen andere aangrenzende provincie herinneren (CGVS II, p. 8). Uw district wordt evenwel langs het oosten en de volledige zuidkant begrenst door de provincie Nangarhar, en langs het westen door de provincie Kaboel. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u dit niet blijkt te weten.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat uw kennis van de Afghaanse kalender bijna onbestaande is. Gelet op het feit dat u beweert als landbouwer te hebben gewerkt in Qarghayi, is dit des te meer opmerkelijk. Zo moet u toegeven dat u geen idee heeft wat het huidige jaar is volgens de Afghaanse kalender. Ook wanneer u wordt gevraagd naar de Afghaanse zomermaanden, somt u verkeerdelijk de lentemaanden hamal, sawr en jawza op, alsook de wintermaand hout. Opnieuw gevraagd naar zomermaanden, antwoordt u geheel naast de kwestie: "zomer, lente". Gevraagd naar de wintermaanden, ontwijkt u aanvankelijk opnieuw de vraag, alvorens u moet toegeven dat u geen enkele wintermaand kan opnoemen (CGVS I, p. 5). Ook dit brengt de geloofwaardigheid van uw beweringen in het gedrang.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft uw taskara, moet bovendien worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Het verzendingsbewijs bevestigt enkel dat u post ontving. Het door u voorgelegde medisch attest werd hierboven reeds besproken. Medische problemen op zich houden tevens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Qarghayi gelegen in de provincie Laghman. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Qarghayi heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot

de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 27/10/2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS I, p. 1-2). U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud dd. 06/12/2017 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS II, p. 22). Echter, u heeft ervoor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen (CGVS II, p. 22).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 196,

197, 198 en 199 van het *Handbook on procedures and criteria for determining refugee status*, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 10, § 3 van richtlijn 2013/32/ EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en van de artikelen 4, 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 dient toegepast te worden, wat niet correct gedaan werd door de verwerende partij: “De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen: a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het ogenblik dat een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van de wetten en reglementen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast; b) de relevante informatie en documenten die door de asielzoeker worden voorgelegd, samen met informatie die toelaat te bepalen of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden; c) de individuele status en de persoonlijke situatie van de asielzoeker, met inbegrip van factoren zoals zijn verleden, geslacht en leeftijd, ten einde te beoordelen of de daden waaraan hij werd blootgesteld of dreigt te worden blootgesteld, zouden kunnen worden beschouwd als een vervolging of ernstige schade, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de asielzoeker”.

Volgens deze bepaling moet een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door de verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan.

Uw Raad beoordeelde tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains » (RVV, nr. 43 080 van 6 mei 2010).

In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002).

1. Toekenning van het vluchtelingenstatus

Het CGVS stelt vast dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

☐ Het profiel van de verzoeker

In de hele beslissing heeft de verwerende partij nooit rekening gehouden met het feit dat de verzoeker een eenvoudig man is. Hij heeft verduidelijkt dat hij noch hem noch zijn ouders naar school zijn geweest. Aangezien de antwoorden van de verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud, is het duidelijk dat hij heeft enorme leemte in sommige onderwerpen.

Bij voorbeeld, met betrekking tot de etniciteit van zijn ouders en zijn religie, weet de verzoeker bijna niets. De verzoeker kent niet het verschil tussen soennitisch moslim en sjiitisch moslim. Betreffende zijn etniciteit, kan hij alleen zeggen dat zijn moeder en “farsispreker” is en dat zijn vader van Pasjtoen oorsprong is. Deze antwoorden zijn geen bewijs dat de verzoeker aan het liegen is of dat hij niet uit Arwa komt. Het is een bewijs dat hij beperkte intellectuele vermogen heeft. Iedereen in Centraal-Azië weet het verschil tussen soennitisch moslim en sjiitisch moslim. Wanneer de verzoeker zegt dat andere jongens heeft hem gezegd dat hij sjiit is, betekent hij dat hij heeft zijn religieuze gewoonten uitgelegd en de jongens hebben eruit opgemaakt dat hij sjiit is.

Een ander voorbeeld is het gebrek aan tijdsbaken van de verzoeker. Het CGVS verwijt aan de verzoeker dat hij niet weet wanneer zijn vader stierf. De verzoeker heeft aan DVZ gezegd dat zijn vader werd doodgeschoten twee jaar eerder, dus in het begin van 2014. Tijdens zijn onderhoud heeft de verzoeker gezegd dat zijn vader stierf “vier, vijf of zes maanden geleden” terwijl de verzoeker al in België was. Deze antwoorden tonen hoeveel de verzoeker verward is.

De verzoeker had ook problemen om tijdsbaken met betrekking tot zijn vertrek van Afghanistan uit te leggen.

In zijn hele onderhoud heeft de verzoeker een heel eenvoudig woordenschat gebruikt. Om over hoofdwindstreken te spreken, gebruikt de verzoeker “benedenkant” en “bovenkant”. Dit toont ook hoeveel de verzoeker beperkt is.

Het CGVS verwijt de verzoeker dat hij de maanden die betrekking hebben op de verschillende seizoenen niet kent, maar de verwerende partij vergeet hier dat de verzoeker heel weinig naar school is

geweest. De verweer houdt hier bovendien geen rekening met het feit dat de psychologische leed van de verzoeker en de medicijnen die hij daarvoor gebruikt, beïnvloeden en bederven zijn tijdelijke richtpunten ernstig. Het feit dat hij de maanden niet kent, doet ten slotte niets af aan het feit dat de verzoeker inderdaad een landbouwer was sinds hij bewees (zie hierboven) dat hij wist wanneer hij moest planten en oogsten.

De verzoeker had ook een medisch attest doorgestuurd aan het CGVS om hen te waarschuwen dat hij aan psychologische problemen leed.

□ De dagelijkse bezigheden van de verzoeker in Afghanistan

Met betrekking tot de dagelijkse bezigheden van de verzoeker in Afghanistan, heeft de verwerende partij alleen onthouden wat de verzoeker zich niet herinnert, dat wil zeggen het precies moment van de overstroming. Het CGVS heeft gezweegen over al de precies elementen van zijn dagelijkse bezigheden dat de verzoeker heeft verduidelijkt. Bij voorbeeld: o Het feit dat de verzoeker een groothandelaar was (CGVS II, p.6 "we kweekten groenten, en de kopers kwamen naar ons dorp om groenten te kopen omdat ze groenten verkochten in debazaar, en dat deden we niet, dus ze kwamen zelf naar de velden"). o De verzoeker heeft uitgelegd dat hij groenten (bloemkool, kolen, komkommer, rapen en radijs) maar ook tarwe en maïs bebouwde. Hij heeft verduidelijkt in welke maand hij zaaide en oogstte de groenten, de tarwe en de maïs (CGVS II, pp.7-9) o De wijze waarop de verzoeker zijn oogsten inpakte (CGVS II, p.7 "we moesten ze inpakken, 1 mann kool. Bloemkool werd per jerib verkocht (...) met plastic")

Betreffende de ergste overstroming waarover de verzoeker heeft gepraat, heeft hij verduidelijkt dat ze hebben hulp door de overheid gekregen (CGVS II, pp.10-11) en dat "het was voor drie maanden, dat probleem, en daarna moesten we opnieuw werken op het veld". Niettemin kunnen we lezen in de bestreden beslissing dat "veel te weinig was om uw familie een jaar mee te voeden". De verklaringen van de verzoeker zijn bevestigd door objectieve bronnen die ook over hulp gedurende drie maanden spreken (« Des tentes, des moustiquaires, des couvertures et des ustensiles de cuisines ont été distribués aux sinistrés et de la nourriture pour les trois prochains mois a été fourni aux familles affectées. Les provinces de Nangarhar, Laghman, Kunar et Nuristan ont été affectées par les pluies diluviennes, la zone de Nangarhar étant la plus gravement touchée »2). De provincie van de verzoeker werd niet het meeste getroffen maar ze kregen voedingshulp tijdens drie maanden.

Met betrekking tot het feit dat de verzoeker in kaldar spreekt, moet het CGVS weten dat in sommige delen van Afghanistan dichtbij Pakistan, gebruiken mensen kaldar. Dit informatie is bevestigd door objectieve bronnen. Op het website Refworld kunnen we lezen dat « La roupie pakistanaise (kaldar) est aussi utilisée dans certaines provinces comme le Kunar, le Nangarhar et Paktia »3. Al deze provincies zijn rond de plaats waar de verzoeker woonde.

Betreffende wat de verzoeker deed wanneer hij niet op het veld was, beschouwt de verwerende partij dat "thuis blijven", "tijd met zijn moeder doorbrengen" en "zijn moeder helpen met de keuken" niet genoeg bezigheden zijn. De verzoeker vraagt zichzelf af als hij zou bezigheden moeten uitvinden om de verwerende partij te tevredenstellen? De verzoeker komt uit een klein dorp, er zijn niet veel te doen. Hij had bijna geen vriend en bracht zijn tijd of op het werk of thuis met zijn moeder.

□ De kennis van de verzoeker over zijn regio van herkomst

Met betrekking tot zijn regio van herkomst heeft de verwerende partij geen rekening met de meerderheid van de verklaringen van de verzoeker gehouden. Het loutere feit dat de verzoeker geen Tadzjiken kent terwijl het CGVS wist dat de verzoeker niet vaak naar buiten ging (behalve zijn werk), is geen bewijs dat de verzoeker is aan het liegen betreffende zijn regio van herkomst.

In de bestreden beslissing kunnen we lezen "wanneer u vervolgens gevraagd welke andere provincies er uw district begrenzen, antwoord u bizar genoeg dat u denkt dat Logar of Paktika grenzen aan uw district". Eerst schrijft de verwerende partij niets over de provincies dat de verzoeker goed heeft geciteerd zoals Alishang en Alingar die zijn net naast Qarghayi (CGVS I, p.8). Ten tweede heeft de verzoeker precies gezegd "Logar of Paktika. Ik denk Logar." (CGVS I, p.8). Eindelijk heeft de verzoeker veel andere informatie over zijn regio van herkomst afgelegd bij voorbeeld:

- Met betrekking tot het districtscentrum en het districtshuis (CGVS I, pp.9-10) - Hij heeft andere dorpen in de regio geciteerd (CGVS I, p.9, CGVS II, pp.3-5) - Met betrekking tot de weg van zijn dorp tot het districtscentrum (CGVS I, p.10), tot de weg van Kabook tot Jalalabad (CGVS II, p.15) - Met betrekking tot de rivieren dichtbij (CGVS I, p.11)

Bovendien heeft de verzoeker verschillende belangrijkste mensen van zijn provincie geciteerd en hij heeft goed uitgelegd wie deze mensen zijn maar de verwerende partij houdt opnieuw geen rekening ermee (CGVS II, p.13).

□ Aangaande de documenten neergelegd door de verzoeker

Het CGVS heeft geen rekening met de Taskara van de verzoeker gehouden omwille van het feit dat er veel corruptie in Afghanistan is. Het is niet genoeg om de document zonder geen enkel onderzoek te opzijschuiven.

2. De subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4

In subsidiaire orde, vraagt de verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend in overeenstemming met artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980. Uit beschikbare informatie blijkt dat hij een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet:

“§2. Ernstige schade bestaat uit: 1. Doodstraf of executie; of, 2. foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, 3. ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Het CGVS is van mening dat de verzoeker niet uit Arwa, district Qaraghyi, provincie Laghman in Afghanistan afkomstig is, terwijl uit het gehoorverslag blijkt dat hij verschillende keren precieze informatie over dit zijn dorp en zijn regio kon geven (zie hierboven).

Toch uit enkel een snelle zoekopdracht op het internet blijkt al heel duidelijk dat de algemene veiligheidssituatie heel erg is in de provincie Laghman.

Hoewel de provincie grotendeels wordt gecontroleerd door de Taliban, belet dit niet dat IS zich in de provincie ook uitbreidt, wat tot veel confrontaties leidt. Talrijke openbare rapporten over de veiligheidssituatie in Afghanistan benadrukken dat Laghman een van de gevaarlijkste provincies van het land is met een aantal burgerslachtoffers die blijft maar toenemen:

(...)

Bovendien is het belangrijk te benadrukken dat overeenkomstig artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er werd door het Europese Hof voor de Rechten van Mensen beoordeeld dat : « Compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les

recours perdent de leur effectivité » (EHRM, Singh et autres c. Belgique, n° 33210/11 van 2 oktober 2012, §103, ook M.S.S. v. Belgique et Grèce, n°30696/09 van 21 januari 2011).

Zoals hierboven getoond, zijn er meerderen bronnen dat aantonen dat Kabul niet veilig is.”

2.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

2.3. Onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221475).

Het onderzoek naar het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepalingen.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag*

betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een "vluchteling" de persoon is: *"Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *"de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

"a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot

staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing zoals hoger weergegeven weigert de verwerende partij omwille van verschillende redenen de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Voor de toekenning van internationale bescherming is het essentieel dat de verzoekende partij haar identiteit, nationaliteit en herkomst uit de regio aannemelijk kan maken.

In casu is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers herkomst uit het district Qarghayi van de provincie Laghman. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij (i) mist spuit over haar familiale situatie, (ii) tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar religie, (iii) geen zicht biedt op de datum van haar vertrek uit Afghanistan, (iv) geen doorleefde verklaringen aflegt over haar dagelijkse bezigheden in Afghanistan, (v) haar kennis van Qarghayi zeer opmerkelijke leemtes vertoont, (v) haar kennis van de Afghaanse kalender bijna onbestaande is.

De verzoekende partij legt ter staving van haar verzoek om internationale bescherming een *taskara* en een enveloppe neer. Uit de enveloppe blijkt dat de verzoekende partij post kreeg opgestuurd vanuit Peshawar, Pakistan. Hieruit kan niets worden afgeleid met betrekking tot verzoekers regio van herkomst in Afghanistan. Wat betreft de neergelegde *taskara*, wijst de Raad op informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de identiteit en herkomst van de verzoeker aan te tonen (stuk 20, Landeninformatie, COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 21 november 2017).

Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken verzoekers voorgehouden herkomst uit het district Qarghayi van

de provincie Laghman geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen die de verzoekende partij tijdens haar gehoren heeft afgelegd in antwoord op vragen met betrekking tot haar herkomst voldoende consistent, precies en doorleefd zijn en steun vinden in objectieve informatie opdat hieraan, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloof kan worden gehecht. De Raad benadrukt dat dit onderzoek een behoorlijke afweging vereist tussen, enerzijds, elementen die de voorgehouden herkomst ondersteunen en, anderzijds, elementen die hieraan afbreuk doen.

De Raad merkt voorafgaandelijk op dat de verzoekende partij tweemaal werd gehoord door de verwerende partij, eenmaal op 27 oktober 2017 en eenmaal op 6 december 2017. Uit het verslag met betrekking tot het eerste gehoor blijkt dat dit op gegeven moment door de dossierbehandelaar werd stopgezet nadat hij tot de constatacie kwam dat het omwille van het gedrag of de houding van de verzoekende partij geen zin meer had nog verdere vragen te stellen (stuk 8, gehoorverslag 27.10.2017, p. 13). Bij aanvang van het tweede gehoor stelde de dossierbehandelaar dat hij tijdens het vorige gehoor de indruk had dat er moeilijkheden waren en informeerde hij naar eventuele medische problemen die de verzoekende partij zou hebben (stuk 5, gehoorverslag 06.12.2017, p. 2). Uit een medisch attest van 12 december 2017 blijkt dat de verzoekende partij tussen 8 mei 2017 en 8 september 2017 in het CARDA-centrum te Bierset verbleven heeft en ter terechtzitting van 11 oktober 2018 verduidelijkt haar advocaat dat de verzoekende partij tot 5 december 2017 in het dagcentrum van hetzelfde CARDA-centrum werd opgevolgd. Sindsdien zou de verzoekende partij ambulant worden opgevolgd door voormeld centrum.

De verwerende partij bevestigt ter terechtzitting van 28 november 2018 dat het eerste gehoor werd stopgezet omdat de dossierbehandelaar het omwille van het gedrag en de onduidelijke antwoorden van de verzoekende partij niet nuttig achtte verdere vragen te stellen. De verwerende partij verklaart verder dat er geen attest werd bijgebracht dat uitsluitsel kon geven over verzoekers psychische toestand tijdens het eerste gehoor en dat daarom ook de verklaringen afgelegd tijdens het eerste gehoor in rekening werden gebracht in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de opmerking van de dossierbehandelaar dat de verzoekende partij tijdens het eerste gehoor vreemd gedrag vertoonde en verwarrende antwoorden gaf op bepaalde vragen steun vindt in voormeld attest van 12 december 2017.

Gelet op het feit dat de verwerende partij zelf kon vaststellen dat zich moeilijkheden voordeden tijdens het eerste gehoor en daarom een tweede gehoor organiseerde op een ander moment en zij niet betwist dat de verzoekende partij ten tijde van haar eerste gehoor werd opgevolgd door het CARDA-centrum te Bierset, is de Raad van oordeel dat – niettegenstaande geen medisch attest wordt voorgelegd met betrekking tot de precieze geestestoestand van de verzoekende partij tijdens dit eerste gehoor – de verklaringen die door de verzoekende partij werden afgelegd tijdens haar eerste gehoor niet in aanmerking kunnen worden genomen voor de beoordeling van onderhavig verzoek.

De Raad merkt vervolgens op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen twijfels uitangaande het eenvoudig profiel van de verzoekende partij. Er wordt niet betwist dat de verzoekende partij, net zomin als haar ouders, enige scholing heeft genoten.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij geen doorleefde verklaringen heeft afgelegd over haar dagelijkse bezigheden in Afghanistan, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met betrekking tot haar voorgehouden landbouwactiviteiten toch heel wat informatie heeft gegeven waaromtrent geen motivering blijkt te zijn opgenomen in de bestreden beslissing. Zo heeft de verzoekende partij vermeld welke groenten er werden gekweekt op het land van haar vader en dat van haar ooms langs vaderszijde, met name (bloem)kolen, komkommer, rapen, radijzen, tarwe en maïs. Zij gaf aan dat de helft van het land werd gebruikt voor het telen van tarwe en maïs en de andere helft voor het telen van de groenten. Verder kon de verzoekende partij op doorleefde wijze vertellen hoe zij bloemkolen per *mann* in plastic zakken verpakte en gaf zij aan hoeveel kilogram er in één *mann* gaan. Tevens heeft de verzoekende partij een indicatie gegeven van de zaai-/plant- en oogsttijden van bloemkolen, komkommers, tarwe en maïs en van de hoeveelheid tarwe en maïs die zij jaarlijks verkocht (stuk 5, gehoorverslag 06.12.2017, p. 6-8, 9, 10). De verzoekende partij verklaarde dat honderd stuks bloemkool verkocht werden voor 1500 *kaldar*. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen acht het vreemd dat de verzoekende partij geen idee heeft hoeveel dat is in *afghani*. De Raad is van oordeel dat het, gelet op informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat de *kaldar* (Pakistaanse roepie) gebruikt wordt in zuidelijke provincies van Afghanistan, niet duidelijk is in welke mate van een jongeman met verzoekers profiel kan worden verwacht dat hij de wisselkoers kent tussen de *kaldar* en de *afghani* (stuk 5, gehoorverslag 06.12.2017, p. 11).

Waar de verwerende partij de verzoekende partij een gebrekkige geografische kennis van haar voorgehouden district van herkomst verwijt – overigens op basis van verklaringen afgelegd tijdens het eerste gehoor – merkt de Raad op dat de verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar voorgehouden dorp van herkomst en de geografie van de onmiddellijke omgeving van dit dorp die blijkens de motivering van de bestreden beslissing niet werden meegenomen in de beoordeling (stuk 5, gehoorverslag 06.12.2017, p. 3-5, 15).

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor tevens informatie heeft gegeven over belangrijke personen uit haar voorgehouden district van herkomst, enkele veiligheidsincidenten die zich daar zouden hebben voorgedaan en de plaatsen waar mensen konden gaan stemmen tijdens de laatste presidentsverkiezingen (stuk 5, gehoorverslag 06.12.2017, p. 13-16). Hoewel het informatie betreft die relevant is voor de vraag of de verzoekende partij haar voorgehouden herkomst aannemelijk maakt, blijkt hieromtrent evenmin te zijn gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De Raad besluit dat het onderzoek *in casu* van de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Qarghayi niet naar behoren werd gevoerd. Het ontbreekt de Raad aan essentiële informatie die toelaat verzoekers verklaringen betreffende de hoger aangehaalde elementen te verifiëren en tot een behoorlijke afweging te komen van alle elementen teneinde zich een oordeel te kunnen vormen over de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden herkomst uit Qarghayi. Gelet op het belang van deze informatie, zijn de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen betreffende de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd over haar familiale situatie, religie en bezigheden buiten de landbouw in de huidige stand van zaken niet doorslaggevend.

De overige motieven van de bestreden beslissing en de overige argumenten in het verzoekschrift volstaan op zich niet om te oordelen over de vluchtelingenstatus en de nood aan subsidiaire bescherming. De Raad wijst erop dat het bewijs van identiteit, nationaliteit en herkomst een essentieel element is in de asielprocedure.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 april 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS